

HALOVÁNY SZÉP LÁNG

Németh István

— Csókolj meg!

Zavartan rebben a szeme. Áthajol az asztal fölött, megcsókol, nyakkendője vége a pohárba bukik, megmártózik, ő nem veszi észre, én nem szólok, nem törölöm le róla a konyakot, nevetek.

— Minek örülsz?

— Örülök, hogy élek.

Elfordítja a fejét, tudom mennyire bosszantják az ilyen feleletek. Szeretném megbántani. Bosszantani se tudom már. Megbántani se.

Az én poharam már régen üres, az övé még mindig félig van. Azelőtt három konyakot is elfogyasztott, míg én egyet.

— Menjünk?

— Maradjunk még — mondom.

Nyugtalan, érzem, hogy menne. Mielőtt elindult arra az útra mindig én kérdeztem:

— Menjünk?

— Maradjunk még — mondta.

Minden megismétlődik, de fordítva. Jól esett, hogy marasztalt, én se akartam hazamenni. De most ő unja. Hát unja! Szeretném megbántani.

Nem izgatja, hogy unatkozom, pedig látja. Nem unatkozom, csak csinálom a közömböst; védekezni szeretnék, de nem tudok.

— Mesélj valamit — kérem erőltetett, csöpp ásítással.

Evvel régen annyira ki tudtam hozni a sodrából! Megdühödött, megkötötte magát, sziszegve mondta:

— Tudd meg, te ronda, hogy ezért most egész este hallgatni fogok!

És hallgatott is. Elindultunk a Duna-parton, átfogtam a derekát, ő meg ujjjaival játszani kezdett a hajammal, úgy andalgás közben. Hamam számai is érezték, hogy szeret.

Rákönyököl az asztalra, bágyadtan a szemembe néz.

— Furcsa dolog történt velem azon az úton.

— Éspedig? — biggyesztettem el a szám. — Rájöttél, hogy nem szeretsz többé?

Hirtelen megelevenedett az arca:

— Csókolj meg!

— Eltaláltam?

— Nem. Csókolj meg!

Megfogtam a kezét, megszorítottam, ráhajoltam.

Kiszabadította a kezét, s ő szorította meg az enyémet.

— Miért mondtad, hogy csókoljalak meg? Őszintén!

— Mert megriadtál. Halovány szép láng volt az arcod.

— Nem riadtam meg. De próbáljam meg még egyszer?

— Te nem próbáltál meg semmit... Szóval azon az úton furcsa dolog történt velem.

Lehunytam a szemem. Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy azt mondom, nem érdekel. De tudtam, evvel se bántom már meg. Nem is védekezni akartam már — támadni, de fáj, mert nem érzem az ellenállást; nincs kit támadnom, nincs mit megvédenem.

— Úgy mondd el, mintha magadnak mondanád.

— Magamnak már elmondtam, most neked kell elmondanom.

Rendelt még két konyakot, helyet cserélt, mellém ült. Koccintott, keserű volt a szám, meg se érintettem a poharat.

Mellettem ült, de ráhajolt az asztalra, nyakkendője csüggedten lógott, úgy mondta, csak az arcélét láttam.

— Mielőtt elindultam volna arra az útra, feleségem állapotos maradt...

*

Mikor ezt megmondta nekem, az első pillanatban azt gondoltam, hogy ugrat. Valamit megsejtett mostani állapotomból, s talán így akar visszatéríteni magához. De a dolog valóban úgy állt. Olyan kellemetlen érzés fogott el, mintha ezt nem is a feleségem, hanem egyik megunt barátnőm jelentette volna be. Szerettünk volna már gyereket, latolgattuk, alkudoztunk körülötte, de a határozott elszántság, a közös akarat még nem született meg bennünk. Előbb majd megvesszük a televíziót. Ez az ötlet akkor a feleségemnek is jobban tetszett, mint a gyerek. Aztán egy képkiallításra annyira megtetszett egy festmény, hogy elhatároztuk: kikoplaljuk az árát. Azután váratlanul jöttél te, Anna. Többé elő se hoztam, hogy talán ideje volna már megrendelni a Boglárkát. Mert az lett volna a neve, csakis kislány lehet a jövevény, annyira szerelmesek lettünk abba a névbe.

Ekkor jön a feleségem, egyszerre aggódó meg ragyogó képpel, hogy Boglárka útban van.

Pusztja jelenléte is gyötörni kezdett már, nemhogy ez.

— Elmégy szépen az orvoshoz!

— Hogy gondolod?

— Úgy, ahogy mondom. Elmész az orvoshoz!

— Nem kell a gyerek?

— Most még nem kell.

— Értem.

— Nem értesz semmit! Végre sikerül kocsihoz jutnom, majd most a nyakunkba vesszük a gyereket. Gyereket minden pillanatban kaphatsz.

— Eddig nem szóltál semmit a kocsiról.

— Nem szóltam, mert nem volt protekcióm, most meg van, előbb kocsi lesz, te meg elmész az orvoshoz. Már holnap.

Nézett rám a feleségem, belső sirástól duzzadt arccal, hideg irtózáttal, de én nem törődtem vele. Aztán szótlánul leült, lehajtotta a fejét, hajából kivette a biborszalagot, s körmével apró darabokra tépte az ölében.

Sejtette ő, hogy a kocsit csak kitaláltam.

Elment az orvoshoz.

Két hétre rá indultam el arra az útra.

*

Késő délután folytattuk az utat Trebinjéről autóval, át a hegyeken, a legrövidebb úton Nikšić felé. Az utazási irodában figyelmeztettek bennünket, hogy az út nagyon rossz állapotban van és rendkívül veszélyes, tanácsolták, menjünk inkább körül, Kotoron keresztül, vagy várjuk meg a virradatot és akkor induljunk el; most hamar ránkesteledik, a szerpentinekhez nem szokott sofőr nehezen boldogul azon az úton. De nekünk legkésőbb éjjelre Nikšićben kellett lennünk, nem tarthatott vissza bennünket semmi.

Alighogy fölkapaszkodtunk a város előtti kopár hegyre, leszállt az alkonyat. A sofőr nagyon óvatosan hajtott, néhol alig volt szélesebb az út, mint az autó nyomtávolsága. Egyik-másik útkanyar szélén furcsa útjelző állt: autórönc — figyelmeztetésül a nyaktörő kanyarra. Négyen ültünk a kocsiban az alattunk tátongó sötét, mély szakadékok némaságával. Dermesztő nyugalommal.

Féltünk. Ezt Nikšićben a szállodában kölcsönösen be is vallottuk egymásnak.

Mindenki elmondta, ki mire gondolt a szédítő szakadékok fölött, amikor minden pillanatban pókfonálon lógott az életünk. Lehet, hogy a többiek is lódtottak, én se mertem bevallani az igazat. Rösteltem, kényelmetlen lett volna megmondani az igazat.

Feleségem arca vibrált előttem, az az arc, amikor megmondtam neki, hogy el kell mennie az orvoshoz. Aztán meg érzékeny, fölindult ujjait láttam, ahogy körmeivel darabokra tépi hajszalagját. Bíbor bársonyszalag volt. Az öle, ahogy ott ült, tele lett vérrel.

Ezt láttam. Dohártyám lüktetett. Dob, dob, dob. Ütemesen, mint a gőzkalapács.

*

Kis ceruzavég volt a kezében, halk taktust vert vele az asztalon.

Nem nézett rám, a ceruzavéggel szórakozott, halkan kopogtatta vele az asztalt, a szívdobogás ütemére.

Hangosan vert a szívem, pontosan egy ütemre a ceruzával.

Később visszaült előbbi helyére, szembe velem.

Nevetett, könnyű lélekkel nevetett, hangtalanul.

Aztán abbahagyta, s éreztem, az arcomat fürkészi.

Ez most annyira zavart, mintha idegen férfi figyelne. Valami elfoglaltság kellett, beleraktam a táskámba a cigarettát, öngyújtót. A kis tükrőben igazítottam a hajamon, számon, szemöldökömön.

Félreértette, azonnal fölállt és úgy kérdezte:

— Megyünk?

— Mehetünk — mondtam.

Elkísért hazáig, tenyerét egész úton a vállamon tartotta. Vártam, hogy megszorítsa a vállamat, nagyon elfogódott voltam, jólesett volna, ha egy kicsit megszorítja a vállamat, de úgy pihent a tenyere rajta, mintha nem is emberi kéz lett volna, hanem csak egy fáradt falevél.

Szerettem volna megkérdezni tőle, szerettem volna valamit megkérdezni tőle, de úgy éreztem elcsuklana a hangom. Ha megérezem, hogy egyedül maradok, mindig elbizonytalanodom.